

Impresso Especial

991218797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ

PRACIA

N° 23 (6560)
ANO MMXVII

ЧИСЛО 23 (6560)
PIK MMXVII

Прудентополіс, 01-го - 15-го грудня 2017 Б. року

Prudentópolis, 01 a 15 de dezembro de 2017

ПАПА: ПРИЙМАЙМО ХРИСТА В ПОТРЕБУЮЧИХ СЬОГОДНІ, АБИ ВІН ПРИЙНЯВ НАС У ВІЧНОСТІ

Своє повчання, виголошене перед проказуванням молитви «Ангел Господній» у неділю, 26 листопада 2017 р., Папа Франциск присвятив постаті Христа Царя, зазначаючи, що Його царськість – це царськість проводу й служіння, але на прикінці світу вона також утвердиться, як суд. «Сьогодні маємо перед собою Христа, як царя, пастиря, й суддю, Який показує нам критерії приналежності до Божого царства», – сказав Святіший Отець, зупинившись на євангельській притчі про Страшний суд.

Як зауважив Наступник святого Петра, ця притча не перестає нас вражати, оскільки показує «до якої точки доходить Божа любов». До того, що Бог «ототожнюється з нами», але «не тоді, коли ми відчуваємося добре, коли ми здорові та щасливі», але тоді «коли перебуваємо в потребі». «І в такий прихований спосіб Він дає Себе зустріти, простягає до нас руку, немов жебрак. І таким чином об'являє вирішальні критерії Свого суду, якими є конкретна любов до ближнього, що переживає труднощі. Таким чином об'являється могутність любові, царськість Бога: солідарна з тими, які страждають, щоби повсюди пробудити наставлення та діла милосердя», – сказав Папа.

Притча про суд представляє нам царя, який «віддаляє від себе тих, які під час свого життя не турбувалися про потреби ближніх». Як зауважив Святіший Отець, на слова: «Ви мене не нагодували, не напоїли...», – вони відповідають: «Коли ми бачили тебе голодним, спраглим чи хворим або ув'язненим, і не послужили?» – мовляв, якби ми бачили, то послужили б. Але цар відповів: «Все, що ви не зробили одному з отих найменших, ви мені не зробили».

«Наприкінці свого життя ми будемо суджені з огляду на любов, тобто, на наше конкретне старання любити Ісуса та служити Йому в наших найменших і потребуючих братах і сестрах», – сказав

Папа, пригадуючи: «Ісус наприкінці віків прийде, щоб судити всі народи, але різними способами Він щодня приходять до нас і просить Його прийняти».

Тож побажавши, аби Пречиста Діва Марія допомагала нам «зустрічати та приймати» Христа в Його слові та Пресвятій Євхаристії, але також «у братах і сестрах, які страждають від голоду, хвороб, утисків і несправедливості», Святіший Отець також побажав: «Нехай же наші серця зможуть приймати Його у сьогоднішній вічності Свого царства світла й миру».

Після молитви «Ангел Господній» Папа скерував свою думку до Єгипту: «Вчора, – сказав він, – великий біль у нас викликала новина про кровопролиття, скоєне в мечеті на півночі Синаю. Не

перестаю молитися за численні жертви, за поранених і за всю громаду, що зазнала настільки жорстокого удару. Нехай же Бог визволить нас від таких трагедій та підтримає зусилля всіх тих, які діють на користь миру, згоди й співжиття». «Люди в цей момент молилися, помолімося і ми за них в тиші», – додав він.

Після хвилини мовчання Святіший Отець скерував свою думку до Аргентини, де напередодні відбулася беатифікація сестри Каталіни Родріґес, засновниці Згромадження Сестер Слугинь Ісусового Серця. «Живпи в XIX сторіччі, Каталіна спочатку була одруженою, а овдовівши, посвятилася Богові й присвятила своє життя духовному й матеріальному дбанню про найбідніших та найуразливіших жінок»,

– сказав він, закликавши дякувати Господеві за «цю жінку, захоплену Ісусовим Серцем та людяністю».

Вітаючи присутні групи прочан, Папа скерував окрему думку до української громади, що вшановує річницю Голодомору, запевнивши у своїх молитвах за Україну і за те, «щоб сила віри змогла причинитися до зцілення ран минулого та поширювання стежок миру».

Святіший Отець також пригадав про те, що ввечері він вирушить в Апостольську подорож до М'яни і Бангладеш. «Прошу вас супроводити мене молитвою, аби моя присутність стала для цих народів знаком близькості та надії», – сказав він.

Джерело: Радіо Ватикан

ІНДІЙСЬКІ РАДИКАЛИ ХОЧУТЬ ВБИВАТИ ХРИСТІЯН

Індійські радикали хочуть вбивати християн, – стверджує єпископ Ентоні Чіраят із Сиро-Малабарської Католицької Церкви в Індії. Послідовників Христа в його єпархії Сагар звинувачують індуські фанатики у примусових наверненнях. «Це все неправда», – каже єпископ і додає, що націоналісти «створюють атмосферу ворожості щодо християн, поширюючи неправдиву інформацію в газетах і на телебаченні».

«Вони намагаються залякати

християн та всіх, хто ходить до церкви і зустрічається зі священниками. Будь-якою ціною хочуть перешкодити євангелізації», – каже індійський єпископ. На його думку, ситуація є критичною: «Ми боїмося, що на нас можуть напасти у будь-який час. Наші школи, установи та сиротинці можуть знищити. Допоможіть нам», – закликає єпископ Чіраят.

Говорячи про причини антихристиянських настроїв, сиро-малабарський єпископ вказує на

погляди націоналістичних рухів, для яких християни є спільним ворогом. Їхня мета – політична, а не релігійна, вони готуються до наступних виборів.

Єпископ Чіраят нагадує, що «місцева християнська спільнота існує там уже 150 років. Сиро-малабарська єпархія була створена 49 років тому. Тоді існували тільки три церкви, сьогодні тут є 56 місій. Католиків було 600, а зараз їх – 4 000. «Нас небагато, але маємо 60 єпархіальних священників та 260

монахів у 23 згромадженнях. Усі вони – індійці», – додає сиро-малабарський єпископ.

Редакційне

Editorial

Головні причини насильства й кримінальності

Цей коментар робимо на підставі на статті поліцейського старшини Ірінеу Куня.

Суспільність завжди терпіла й далі занепокоєна великою кількістю кримінальних вчинків молодих і старших, а головно коли йдеться про малолітків. Справді, це не лише нинішня проблема, це ставалося в давнину, а нині ще більше занепокоює життя народу й залишається без достатньої розв'язки, попри стільки клопотання і зусилля, щоб подолати це зло. Вистачить поглянути на щоденні вістки по журналах, по радіо і телевізії: з гвалтування, напади, насильства, крадіжки, вбивства і багато інших болючих ран від яких суспільність терпить. Різні вже були й далі йдуть студії на цю тему, щоб віднайти головні причини нещастя. Але попри того, розв'язки не видно, а може ще й бачиться погіршення. Можемо тут згадати деякі причини того зла:

Брак родинної інфраструктури. Недостача найкращих річей до чого має право кожна людина, як помешкання, пожива, здоров'я. Це вже за дитинства спрямовує людину до кримінальності. Недоживлення за дитинства засуджує дитину на ціле життя до недорозвинення і до інтелектуальної нестачі, що зродить в ній різні труднощі, звідки зроджується практика кримінальності. Також є ще інші причини, які родяться в самій сім'ї: безробіття, брак помешкання, жебрацтво, всякого роду нужденність. Як вислід того всього самі батьки нераз піддаються недобрим нахилам, як алкоголізм, наркотики, азартні ігри й через те зроджують у родині страхіття для дітей, які травматизовані, кидаються в злочинство.

Телевізія показує, в поліцейських програмах, які наповнюють вечорі кожного дня і показують насильства батьків проти дітей, дітей проти батьків і це дуже занепокоює. Вісті про різного рода злочини, служать як запрошення до їх практики. Вісті про злочинства в суспільстві для більшості слухачів родить обурення, але для багатьох стають запрошенням до їх практики.

Живемо нині в часах коли

поблажливість батьків, які не ставлять меж для дітей, родить переступників законів у суспільстві. Обоятність батьків про майбутність дітей, дозвіл для них на все, почавши від учащання до місць де кружляє неморальність, де вони перебувають по ночах, постійні кризи подруж, бездільність, брак охоти до чогось доброго, насильства, наркотики, телевізія, яка показує явно для всіх сексуальну розгнуданість в годинах коли найбільше сидиться перед телевізією. А Церква не завжди скрупулятно виконує своє завдання щодо родин, а часто виставляє в інші справи, а не бере поважно справу пошани людини до її гідності. Це все є занепокоює. Все це входить в душу дітей, головно доростаючу молодь, але також старших які не вмінють справи по розумному судити, неначе б то була конечність життя так поступати як бачиться на телевізії.

Статистики показують, що проблеми погіршуються з дня на день. Розв'язувати ті проблеми не належить лише до поліції, хоч і вона не може бути бездільною. Потрібно зорганізувати суспільність, щоб поважно думала як все те розв'язати. Муситься вживати всіх середників і зусиль, щоб викорінювати це зло яке нищить особи, кидаючи їх все глибше в прірву мізерії і зла. І це є обов'язок всіх, а й Церква не може на це дивитися обоятно. Одна з найважливіших причин всього того зла важливих це брак віри в надземні вартощі, брак релігії і свідомости про гідність людини й про її призначення надземне. Про ці справи забувається і уряди зовсім не журяться про релігійне й моральне виховання молоді.

Треба дивитися на справи з отвертими очима. Нічого не pomoже розв'язувати всі інші причини зла, коли не буде даватися вартости для релігії, яка, без сумніву, це найважливіше й найуспішніше лікарство на це зло. Оскільки більше суспільність буде погорджувати релігією і релігійними справами, тим більше злочинство буде зростати.

О. Т. Залуцький, ЧСВВ

PRINCIPAIS CAUSAS DETERMINANTES DO AUMENTO DA VIOLÊNCIA E DA CRIMINALIDADE

Comentário baseado num artigo do Maj. Irineu Ozires Cunha sobre o assunto.

A sociedade sempre viveu e vive hoje preocupada com o grande mal da criminalidade de menores e também de adultos, que existia antigamente e hoje continua sem solução, apesar de tantos esforços para erradicar este mal. Basta ver as notícias que diariamente chegam aos nossos ouvidos: sequestros, assaltos, estupros, roubos, assassinatos e tantas outras feridas dolorosas que a sociedade sofre. Diversos estudos foram feitos para ver as causas. Mas apesar de algumas das principais causas serem evidentes a solução não vem. Entre outras, pode-se citar as seguintes causas:

A falta de infraestrutura das famílias. A carência básica de seu mais elementar direito, a alimentação. Isto já determina o futuro da criança. A subalimentação, a desnutrição na infância, já condena a criança para o resto de sua vida a uma situação de inferioridade intelectual, que a levará a enfrentar dificuldades, donde nasce a tendência para a prática de crimes. Também outros fatores se fazem presentes, tais como a própria família, desemprego, falta de moradia, mendicância, miserabilidade. Como corolário, seguidamente os pais entregam-se aos vícios, principalmente o álcool. Desenvolvem, a partir daí, verdadeiras sessões de horror com seus filhos que traumatizados entregam-se ao crime.

A televisão tem exaustivamente mostrado, em programas policiais, que inundam as tardes de todos os dias, que a violência dos pais, contra seus filhos, é alarmante. Os noticiários ao lado de oferecerem notícias sobre crimes praticados, servem ao mesmo tempo de convites para muitos de praticá-lo. Os noticiários para a maioria geram repúdio ao crime, mas para muitos traumatizados tornam-se um convite.

Vemos, hoje, com pesar, que a

permissividade dos pais, que não impõe limites aos seus filhos, criam verdadeiros transgressores da lei e da ordem constituída. A despreocupação com o futuro dos filhos permitindo-lhes 'tudo', desde jogos, frequência a boates, bares e lanchonetes até altas horas da noite, as constantes crises conjugais, o ócio, o tédio, a violência, as drogas, as imagens de televisão banalizando de forma explícita o sexo em horários nobres. A Igreja que nem sempre cumpre escrupulosamente o seu papel junto da família, que busca mais outros objetivos do que promoção da alma de seus fiéis. Tudo isso, por certo choca a criança, choca o adolescente e o adulto que não conseguindo filtrar todas essas informações, acaba por absorvê-las, consumindo-as como se fossem a necessidade de nossa cultura.

As estatísticas comprovam que o problema se agrava a cada dia que passa. Extirpar as causas não está somente nas mãos da Polícia, no entanto não quer dizer que deva ficar inerte. É preciso organizar a sociedade e buscar mais soluções. Deve-se envia todos os esforços para desenraizar esse mal que ameaça destruir as pessoas, jogando-as de vez, no poço da miséria humana. Isso é papel tanto do governo, das escolas e principalmente da Igreja. Uma das principais causas desse mal é a falta da fé em verdades superiores, falta de religião, de conhecimento da dignidade humana e do seu destino após a morte. Esse problema vem sendo esquecido e se dá pouco caso à educação religiosa aos cidadãos.

Sejamos realistas. De nada adianta sanar todas outras causas do mal sem dar valor à religião que, sem dúvida, é o mais importante e mais poderoso remédio contra o mal. Quanto mais a religião vai sendo rejeitada pela sociedade tanto mais crescem os crimes.

Євангельське Читання**Неділя Праотців: Лк 14, 16-24**

Ісус сказав: “Один чоловік справив вечерю велику й запросив багатьох. Під час вечері послав він слугу свого сказати запрошеним: Ідьте, усе готове. Тоді всі вони однаково почали відмовлятися. Перший йому сказав: Поле купив я, мушу піти на нього подивитись; вибач мені, прошу тебе. Другий сказав: П'ять пар волів купив я і йду їх спробувати; прошу тебе, вибач мені. А інший мовив: Я одружився і тому не можу прийти. Повернувся слуга й розповів це панові своєму. Розгнівався тоді господар та й каже до слуги свого: Іди щоскоріш на майдани й вулиці міста й приведи сюди вбогих, калік, сліпих, кульгавих. Пане, - озвався слуга, - сталося, як ти велів, і місця є ще. Сказав пан до слуги: Піди на шляхи та огорожі й наполягай увійти, щоб дім мій наповнився. Кажу бо вам: Ніхто з отих запрошених не покуштує моєї вечері.”

З листа Св. Павла до Колосян: 3,4-11

Коли ж Христос, ваше життя, з'явиться, тоді й ви з ним з'явитесь у славі. Умертвлюйте, отже, ваші земні члени: розпусту, нечистоту, пристрасті, лиху пожадливість, зажерливість - що є ідолопоклонство. За все це падає гнів Божий на неслухняних. Ви самі нещодавно поводитися так само, коли жили в тому. Тепер же відкиньте й ви все те геть від себе: гнів, лютість, злобу, наклеп, сороміцькі слова з ваших уст! Не говоріть неправди одне одному, бо ви з себе скинули стару людину з її ділами й одягнулися в нову, що відновлюється до досконалого спізнання, відповідно до образу свого Творця.

Всі запрошені поклали на перше місце себе, свої особисті потреби і погордили запрошенням друга який їм справив вечерю. Таке то поступування людей у відношенні до інших, а головню до Бога найбільшого друга й добродія всіх. Звідси родяться всякі гріхи, пороки, недорбі діла про які в листі до Колосян пише Св. Павло, де він запрошує всіх не так догоджувати собі й шукати своїх інтересів, особистих потягів-потреб. Зі самолюбства постає розпуста, нечистота, пристрасті, лихі пожадливісті, зажерливість, гнів, лютість, злоба, наклепи й т. п. Все це родиться зі шукання себе й з браку готовости дати першенство для інших, головню для Бога і хотіти залишати на другий план свої власні інтереси. Запрошені про яких говорить притча були прив'язані до себе, до своїх потреб і тому їм було байдуже догодити другові, який їх запросив. Важне для них були вони.

Приготолюємося до Христового Різдва й Церква ставить перед нами цю Євангелію щоб пригадати нам, що Бог повинен займати перше й найвище місце й Його найперше треба слухатися та виконувати все те до чого він нас запрошує. В цьому бачимо Ісуса, який стаючи людиною, понизив себе, залишив свої права й велич, не собі догоджав, а нам, не про себе думав а про нас, не шукав чогось для себе а нашого добра.

В цьому часі приготування до Різдва Христового, слід подумати, що це не наше свято, а свято Ісуса, він запрошує нас а не ми його. Як часто молимося до Бога й просимо, щоб він вислухав нас, прийшов нам з допомогою так неначе б існували тільки ми, а він стояв нам на наші потреби, хотілось би нам, щоб він служив нам, а не ми йому.

Скористаймо з цих Свят, щоб прийти до Нього на його запрошення, а не

лише просити, щоб він прийшов до нас. У притчі згадується, що господар вислав слуг, щоб запросити друзів на вечерю. Так поступає нині з нами Бог. Він висилає своїх слуг, провідників церковних, щоб нам пригадати, що ми його запрошені. Його прихід до нас, це вияв Його любови. Коли кажемо, що його любимо, не ставмо на перше місце наші потреби й інтереси, як відвідини, гостини, зустрічі, а покладімо на перше місце Його й прийдімо ми до Нього.

Ця притча ще нас навчає і заохочує, щоб позбуватися самолюбства й бути готовими зректися чогось, що нам корисне або приємне, щоб послужити, зробити приємність іншому.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Os convidados para o banquete colocaram seus interesses em primeiro lugar e desprezaram o convite do amigo para o jantar. Assim age o povo no seu relacionamento com o próximo e especialmente com Deus, o maior amigo de todos. Dessa falta de renunciar a si mesmo, segundo S. Paulo na carta aos Colossenses, nasce o “egoísmo, imoralidade sexual, impureza, paixão, desejos maus, ganância, que é idolatria, ira, indignação, maldade, maledicência, linguagem indecente no falar”. Todos esses pecados são fruto do egoísmo, da falta de se abrir para outros, principalmente para Deus. Os convidados dos quais fala a parábola eram escravos dos seus interesses e foram omissos ao amigo que os convidou.

Estamos nos preparando para o Natal de Cristo e a Igreja coloca esta parábola para ver a necessidade de renunciar a si mesmos dando a Deus o primeiro lugar na nossa vida. Em primeiro lugar deve-se obedecer a ele e cumprir a sua vontade.

Nestas duas semanas de preparação para o Natal é importante conscientizar-se, que o Natal não é nossa festa, é um dia santo dedicado a Jesus, ele nos convida a aceitar o seu convite de se aproximar dele. Nas nossas orações pedimos tanto que ele nos socorra nas nossas necessidades como se existíssemos apenas esquecendo do Dono da festa. Gostaríamos que as datas festivas de Deus servissem apenas para nossa alegria e desprezamos o convite de chegar até ele.

Aproveitemos essa data para se aproximar dele e não apenas comemorar o seu nascimento com festas profanas.

Fala-se na parábola que o dono do banquete enviou seus servos para lembrar aos convidados que a festa está pronta e o amigo está à sua espera. Assim hoje Deus envia seus mensageiros, para nos lembrar do convite para o banquete.

Natal, festa da vinda de Jesus Cristo entre nós é uma festa do infinito amor de Deus para com a humanidade. Amor se paga com amor. Vamos retribuir-lhe pelo seu amor infinito o nosso pequeno e humilde amor humano.

Neste Natal, deixemos em segundo plano os nossos interesses humanos, como visitas, passeios, banquetes, etc. e demos o primeiro lugar ao convite para festejar com ele.

A parábola sobre o banquete também nos incentiva a renunciar o egoísmo e abrir o coração para o próximo.

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

EXPEDIENTE
“PRACIA”
Jornal Ucraino-Católico Publicado
no Brasil

Registro no INPI - N° 2509881

Український Католицький
Двоїжневик у Бразилії

Передплата на 2017 Рік: R\$50,00
Інші Краї: US\$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.grificaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionísio Bobalo, OSBM

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

ДО ВІДВАЖНИХ СВІТ НАЛЕЖИТЬ

В кожному людському естві скриваються незліченні сили й бажання, які щоденно дають свій поштовх до здобуття успіхів. Той поштовх внутрішніх сил відкриває і подає різні дороговкази намагатися посісти мудрість й здійснювати поступ в житті через науку і відкриття нових винаходів на користь цілого людства.

Особи, які від дитинства плакають у собі бажання поступу й здобуття науки, отверті до відкриття різних містерій в природі. Вони також виплекають сильну волю і хоробрість чимраз більше могли проявити на зовні свої спроможності й до того приготуються. Коли здобудуть означену кар'єру в житті тоді відважно проявляють на зовні свої здібності, як зсуватися з найвищих скелястих гір по снігу, здобувати найвищі шпиль гір, виїжджати на ракетах поза землю і там перебувати місяцями відкриваючи різні містерії природи. Спускатися у глибін мор'я і сотки метрів у землю наражаючи навіть власне життя; відбувають подорожі до місяця, і мають бажання в будучності їх відбутися до інших планет. Ті відкриття й здобутки належать до відважних людей.

Коли людина виявить на зовні свої внутрішні сили, якими Бог її наділив й ними користується, і в чимось здійснює намічений ідеал, вона задоволена і втішна, що задля свого зусилля, постійності, відваги в своїм змаганні бо осягнула те, чого бажала. До того доходять особи дозрілі, вироблені, які посідають сильну волю і здібність перемогти на всі перешкоди до осягнення свого ідеалу. Такі особи не руководяться мріями чи пустою фантазією, але стараються здійснювати на ділі те, що передше мріяли посісти.

Багато молоді не має точно окресленого ідеалу чи амбіції до здобуття вищих ідеалів. Переважно багато з них руководяться лише проектами до котрих не ставляться серйозно і з відвагою, тому рідко коли доходять до здійснення передше намічених мрій; - наприклад: на далекому овиді пливе великий корабель, який везе багатства світу до даної пристані. Він на далеку віддаль виглядає малим, але коли хтось хоче набути якесь багатство мусить сісти на човно і невтомно веслувати, щоб доплисти до нього й потім почати на нім подорож, щоб набути якнайбільше багатств і здійснення ідеалу поки він ще не доплив до пристані. Коли в когось забракне відваги й зусилля до досягнення наміченого ідеалу, ніколи його не осягне. Візьмім наприклад насіння гарної квітки, хоч воно на вигляд дрібненьке, але у нім скриваються гарні квіти нам ще невідомі і які кольори в ньому скриваються. А, щоб могли довідатися про кольори, потрібно посіяти зерно, щоб зійшло, виростало й могло розцвістися. Те саме діється з людиною, коли вона скриває свій ідеал і не силується здійснити у собі намічену ціль та не доложити зусилля і праці. Так вона завмре на все.

Не вистачить довгими роками вчитися, чи хотіти назбирати чим більше інформацій, і на тім зостатися на ціле життя не вкладаючи в практику. Що допоможе стати лікарем, а не виконувати лікарського фаху? Подібно діється з особами, які осягнули диплом завершення курсу, а опісля зупиняються на часі. Зростання набувати знання ніколи не кінчиться. Особи, які добиваються до високих наукових здобутків, ніколи не умлівають, але все борються, працюють, вчать навіть в похилому віці з бажанням чим більше себе удосконалити.

Гарний приклад такого зусилля, відваги залипив покійний президент Бразилії, Жуселіно Кубічек. Походив з бідної родини. За дитинства голодував. На дванадцятomu році життя дістав першу пару черевиків. Вже за дитинства постановив вчитися і бути кимось в житті. З великими труднощами закінчив студії медицини, опісля, як лікар, відбув спеціалізацію в медицині у Парижі. Став президентом Бразилії, і переніс столицю з Ріо де Жанейро до Бразилії. Був покійний, пошанований людьми й всіма люблений.

1940 року підчас другої світової війни загрожувало бомбардування Лондону з боку німців. Перший Міністер Вілсон Черчил пропонував для царя Юрія VI виїхати в Канаду. Він відмовився. Просить, щоб бодай цариця виїхала з дітьми, також відмовили просьбу. Найстарша дочка подалася до війська як інфермирка допомагаючи раненим жовнірам на полі битви. Зараз вона - Елісавета II цариця Англії.

До відважних людей світ належить. Тільки відважні особи добиваються до великих осягнень, героїчних діл, коли не бояться йти назустрічі з небезпеками, навіть коли загрожує смерть. Каже латинська пословиця: «Через тернисті дороги доходить до зір». Через відвагу, посвяту і сильну боротьбу здобувається ореол заплати за відвагу, постійність, і осягнення ідеалу.

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Покращується чи погіршується?

Світ вихвалюється і гордиться своїми винаходами, технологічними здобутками. Навіть є в деяких "мудрецах" думка наздігнати Бога й створити щось кращого як цей світ або вигіднішого для власної приємності й перетворити тільки на свою приємність те, що Бог створив, мовляв, Бог не дописав в багатьох створіннях і міг би їх зробити досконалішими, а навіть і людину міг би створити багато бездогарнішою і щасливішою, без всяких законів, які вимагають від людей жертви й часто є трудні для виконання.

Пригадаймо, що коли Бог створив світ, він бачив, що все було добре. А коли створив чоловіка, побачив, що воно недобре бути самому й тому додав йому Єву, можемо сказати, направив те, що треба було направити. Коли би було щось недоброго в створіннях, то Бог був би справив сам так як справив чоловіка додаючи йому жінку а не залишав би людині направляти його діла. Бог, коли побачив, що всі створіння добрі, віддав їх під опіку чоловіка. Вже кожна шляхетна й вихована людина не віддає для ближнього щось недобре, негарне, паршиве. А що сказати про Бога саму доброту й його любов до людини, свого образу й подоби? Пощо віддавав би й накладав би на людину щось недобре? Дав розум і матеріал, щоб людина собі будувала помешкання.

Коли Творець Бог уважав, що все, що він створив є добре, то чому людина дивиться на світ і уважає, що він недобрий і бере його направляти і провадити по своєму? Бо людина вважає, що вона краще може щось зробити ніж Бог. Але замість зробити щось краще, вона руйнує. Справді, вживаючи свій розум, що отримала від Бога, людство потрапило продумати різні речі, яких не було в часі створення. Але продумали тим розумом, що отримала від Бога й не створили чогось самі з нічого, а вживали й вживають вже створене Боже створіння, щоб виробляти те, що потрібне. Але чи справді людина робить все добре, так як Бог того хоче? Ті всі винаходи, щоб полегшувати життя, вони й корисні, але чи роблять світ кращим, веселішим? Може воно виглядає, що так, але хто може запевнити, що вся технологія веде до покращання життя людей на землі? Вистачить поглянути на світ скільки тут сліз, плачу, крові, нарікання. А чи технологія обтирає людські сльози, стримує пролиття крові, провадить людину до того, щоб признати Божі права у світі? Противно, чим більше винаходів, бачимо все нові й гірші проблеми у світі. Зло не в тому, що людина творить нові речі, це добре. Бо на те вона має від Бога розум але зло в тому, що вона все те робить неначе би то вона була паном світу і заперечує Божі права. З тим всім стала горда й не хоче Бога, прийняла на себе такі обов'язки, які не дозволяють на приставання з Богом, на усвідомлення про те пощо вона живе на землі. Одне слово, людина не має часу жити а всеє час присвячує на те, щоб збирати, багатіти, займати простори, летіти поза землю, виробляти всячину, щоб одні заробляли а інші купували. І так ціле життя звужується до того, щоб продумувати все нові новості, щоб продавати ніби для улегшення життя. Але замість ставати кращим, життя стає все більше скомпліковане і щоб жити присвячується весь час на те, щоб купувати, вживати, направляти, міняти, а для того, що важне, для вищих справ, для Бога не вистачає часу.

Технологія відібрала від Бога той час, якого Він є власником і ті права, які Йому належать. І чи все те веде до покращання життя? Може життя вигідніше, але терпінь і проблем більше.

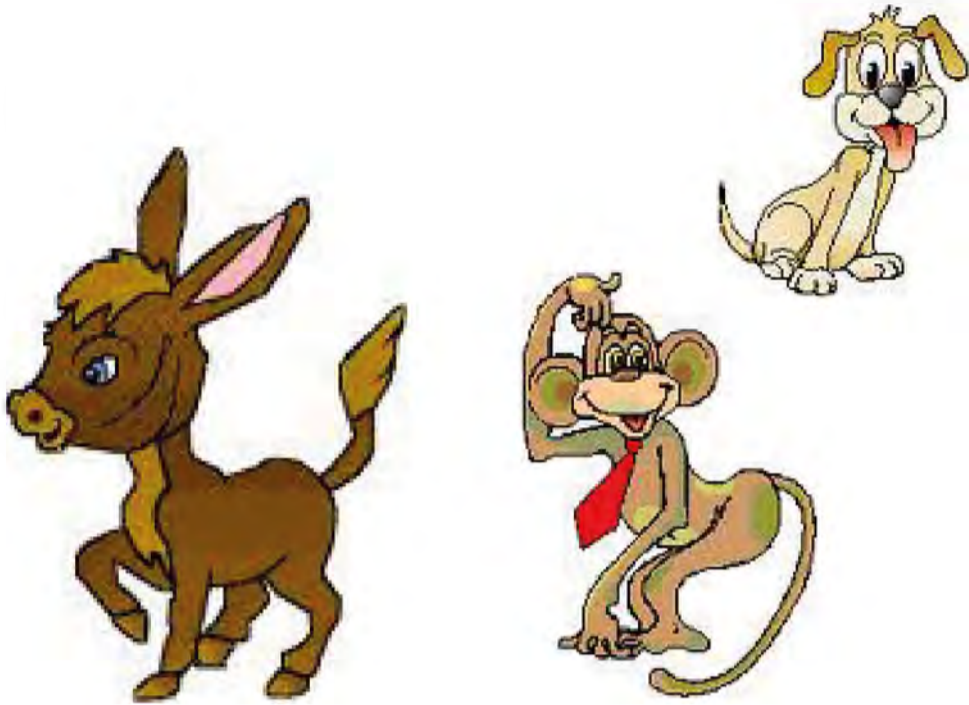

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

O burro, o cachorro, o macaco e o homem

(Esopo)

Deus convidou o homem quando era para criar o burro, o cachorro e o macaco para que ele saiba quantos anos ele destinou para esses animais e não queira reclamar que vivem demais ou de menos e deu-lhes a chance de aceitar o que lhes for determinado ou não aceitar.

Quando Deus criou o burro disse: servirás e obedecerás ao homem, carregará fardos pesados nas costas e vai ter 30 anos. Você vai cansar muito no teu trabalho e depois de viver cansado, vai sentir-se demais cansado e por isso a tua vida não será tão longa. Teu nome será burro.

O burro virou-se para Deus e disse: Senhor! Ser burro, obedecer ao homem, carregar fardos pesados e viver 30 anos? É muito Senhor, bastam apenas 10. Deus aceitou a proposta. Deu para ele 10 anos de vida.

Depois criou o cachorro e disse: comerás os ossos que te jogarem ao chão, tomarás conta da casa do homem e viverás 20 anos. Serás Cachorro.

O cachorro virou-se para Deus e disse: Senhor! Tomar conta da casa do homem, comer o que jogarem no chão e viver 20 anos? É muito Senhor, bastam-me apenas 10.

Deus criou o macaco e disse: pularás de galho em galho, farás macaquices e viverás 30 anos. Serás Macaco.

O macaco virou-se para Deus e disse: Senhor! Pular de galho em galho, fazer macaquices e viver 30 anos? É muito Senhor, bastam-me 20.

E Deus fez o homem e disse: serás o rei dos animais, dominarás o mundo, serás inteligente e viverás 30 anos.

O homem virou-se para Deus e disse: Senhor! Ser rei dos animais, dominar o mundo, ser inteligente e viver 30 anos? É pouco Senhor! 20 anos que o burro não quis, 10 anos que o cachorro recusou e 10 anos que o macaco não está querendo, dá a mim Senhor, para que eu viva pelo menos 70 anos.

Deus atendeu ao homem: até 30 anos o homem vive a vida que Deus lhe deu. É Homem.

Dos 30 aos 50 anos, o homem carrega pesados fardos nas costas para sustentar a família. É Burro.

Dos 50 aos 60 anos, já cansado, ele passa a tomar conta da casa. É Cachorro.

Dos 60 aos 70 anos, mais cansado, ainda, ele passa a viver aqui, ali, na casa de um filho e de outro e faz gracinhas para as crianças. É Macaco.

Esta é a realidade da vida. De nada adianta o dinheiro, o orgulho e a vaidade, se todos nós temos que passar por estas fases e no final aceitar que não somos tão grandes nem importantes para a vida nesta terra. Apesar de se imaginar grande forte, famoso, rico, tudo é passageiro, dura pouco. Termina quando não se quer e nem se pensa. Ser rico? A morte deixa o homem sem nada: ser famoso? A morte deixa o homem humilhado até o chão; ser forte? A morte enfraquece a todos a ponto de que nem respirar poderá; ser vitorioso entre os homens? A morte vai prostrá-lo no chão; saber falar bem? A morte o emudece; ser belo e elegante? A morte desfigura toda beleza e elegância...

Ao se aproximar do final do ano, é útil pensar nessa realidade e se reconhecer não eterno, mas passageiro e visitante neste mundo.

ПАПА ПРО ПОДРУЖНІ ПРОЦЕСИ: СЛУЖІННЯ МИЛОСЕРДЯ ДЛЯ ВІДНАХОДЖЕННЯ СПОКОЮ СУМЛІНЬ

Приглянутись до ситуації та розвитку сімей у цілому світі у наш час, пригадують над тим, як сьогодні в різних куточках світу відбувається приготування до подружнього життя, над ситуацію тих подруж, які страждають з причини кризи їхнього подружжя, над вихованням дітей та іншим.

Звертаючись до учасників формаційного курсу, який цими днями проходив у Римі, Глава Католицької Церкви заохотив їх аби, повернувшись до своїх церковних спільнот, вони були місіонерами та свідками синодального духу, щоб, таким чином, за допомогою милосердної любові зміцнювати віру Божого народу. Він зазначив: «Синодальний дух та душпастирське утішення повинні стати формою вашого діяння у Церкві, особливо у цій дуже делікатній сфері, якою є подружжя, що перебуває у пошуку правди про подружній статус подругів».

Поводячись таким чином, на думку Святішого Отця, учасники курсу зможуть стати співпрацівниками своїх Єпископів, яким нові норми визначають особливу роль, зокрема, у короткому подружньому процесі, в якому вони є суддями з уряду у своїй дієцезії чи єпархії. Вони покликані бути близькими та чутливими до самотності і страждань тих вірних, які очікують від церковної справедливості компетентної та дієвої допомоги у віднайденому спокою свого сумління та Божої волі, щоб вони були наново допущені до прийняття Пресвятої Євхаристії.

А говорячи про важливість організованого формаційного курсу, Папа підкреслив: «Він є виявом Церкви, яка здатна прийняти та вилікувати тих, що у різний спосіб зранені життям і, в той же час, є заклик до заангажування на користь захисту подружнього вузла».

Оскільки у наш час існує дуже багато подружніх пар, що переживають

ÚLTIMO AVISO

Caros leitores do Jornal Prácia e da Revista Missionário Ucraina-no no Brasil

Estamos realizando a atualização do cadastro dos assinantes, para melhoria dos nossos serviços de postagem e entrega e para padronização do pagamento da taxa de renovação anual. Em 2018 a taxa anual poderá ser paga através de Boleto Bancário.

O boleto deve ser registrado no sistema bancário com a informação do **nome e do número do CPF ou do CNPJ do pagador**. Isso é uma exigência do Banco Central.

Por isso, pedimos para que os dados sejam preenchidos corretamente, com letra legível, principalmente o nome completo e o CPF.

Nos casos em que o cadastro esteja em nome de algum grupo, por exemplo "Apostolado de Oração", em nome da comunidade, escola ou outros, pedimos para que seja preenchido o **nome e CPF de uma pessoa responsável, ou nome e CNPJ da empresa responsável pelo pagamento**. O "nome e endereço" da entrega (destinatário) poderá ser diferente do endereço do pagador.

Atenção: Os cadastros que não obtivermos resposta **serão automaticamente cancelados**. Por isso, pedimos encarecidamente, para aqueles que ainda não o fizeram, nos enviem a ficha de atualização. A ficha de atualização poderá ser enviada através de um dos seguintes meios:

- **Pessoalmente**, na Gráfica Prudentópolis
- **E-mail**: graficaprudentopolis@gmail.com
- Através do **site**: www.graficaprudentopolis.com.br/assinaturas
- **Telefone**: (42) 3446 1396
- **WhatsApp**: (41) 9 9626 8408 (enviar foto da ficha preenchida)
- **Facebook**: www.facebook.com/GraficaPrudentopolis (enviar foto da ficha preenchida)
- **Correio** – através de carta, no seguinte endereço:
Gráfica Prudentópolis
Rua Cândido de Abreu, 1579
84400-000 PRUDENTÓPOLIS - PR

кризу свого подружжя та зранені своїм подружнім станом, після двох років моменту промугляції вицезгданих Motu rporrio, Папа Франциск, застосовуючи свою владу та служіння Єпископа Риму та Наступника Святого Апостола Петра, виявив бажання внести певні остаточні уточнення деяких головних аспектів цих канонічних документів щодо подружжя, зокрема, того, що стосується особи дієцезіяльного/єпархіального Єпископа як особистого та єдиного судді в короткому процесі визнання недійсності подружнього союзу.

Папа пригадав, що саме Єпископ місця є суддею для своїх вірних, навіть, якщо часто він делегує трибуналам свою суддівську владу. Виключна та персональна влада дієцезіяльного/єпархіального Єпископа в короткому процесі визнання недійсності подружжя безпосереднього опирається на еклезіологію II Ватиканського Собору.

В короткому процесі для правосильності необхідно, щоб були здійснені дві умови: єпископський сан та буття Головою дієцезіяльної/єпархіальної спільноти вірних (пор. ККП кан. 381 § 2), в іншому випадку, процес повинен відбуватись згідно звичайної процедури. Але також необхідно пам'ятати, що короткий процес – це не вибір, який дієцезіяльний/єпархіальний Єпископ може зробити, але обов'язок, який на нього покладений єпископськими свяченнями та отриманою missio canonica. Детально описуючи, як на різних етапах повинен відбуватись короткий процес, він наголосив, що довірення всього короткого процесу міждієцезіяльному трибуналові може викривити та обмежити роль Єпископа як батька, голови та судді своїх вірних.

Серед іншого, Вселенський Архиєрей підкреслив, що милосердя, яке є одним із головних критеріїв, що запевняє спасіння, вимагає від дієцезіяльного/єпархіального Єпископа якомога швидше впровадити в життя Церкви короткий процес. Він звернув увагу також на доступність та безкоштовність, мірою можливості, таких процесів, зокрема, для бідних, яких Церква повинна любити більш за все.

Джерело:
Радіо Ватикан

ATUALIZAÇÃO DO CADASTRO

Prácia Missionar

Nome completo: _____

Data de nascimento ____/____/____

Número do CPF ou CNPJ: _____

Endereço: _____
Número: _____ Compl. _____

Bairro, localidade: _____

Cidade: _____

Estado: _____ CEP: _____

Telefone: _____

E-mail: _____

Paróquia: _____

NOME E ENDEREÇO DE ENTREGA

Escolha **uma opção** de entrega:

() No mesmo endereço informado acima

() Recebe na Paróquia (Igreja)?

Qual: _____

() Outro endereço de entrega – complete abaixo.

Nome: _____

Endereço: _____

_____ Número: _____ Compl. _____

Bairro, localidade: _____

Cidade: _____

Estado: _____ CEP: _____

OBS: Não enviar dinheiro pelos correios.

Breve histórico sobre os 400 anos da OSBM - Ordem Basiliana de São Josafat

(Continuação do Pronunciamento do Padre Elias Marinhuk, OSBM na Câmara dos vereadores em Prudentópolis, dia 31 de outubro de 2018)

Estruturada ao modo das grandes Ordens Religiosas da Igreja Católica Romana, a OSBM cresceu em todos os sentidos e tornou-se uma das colunas da Igreja Greco Católica Ucrâniana. Quando na segunda metade do século XVIII, a Ordem dos Jesuítas tinha sido suprimida, os basilianos assumiram grande parte das suas escolas em todo o território da Polônia. Também, nos séculos XVII a XIX, os bispos bizantinos da Igreja Greco Católica Ucrâniana e Bielorrussa eram nomeados dentre os padres da Ordem. Era uma honra, mas por outro lado, as crônicas da época nos contam que o czarismo russo incitado pela Igreja ortodoxa russa, por ela ter perdido uma parte do seu suposto rebanho, não dava a mínima trégua. O próprio czar Pedro I, chamado de “o Grande”, degolou com as próprias mãos vários basilianos que estavam em oração numa das igrejas. A política czarista era dizimar o quanto antes a Ordem e consequentemente a Igreja unida com Roma. Nos séculos XVII a XVIII, a Ordem seguiu normalmente o seu curso de desenvolvimento. Sabe-se que em 1780, a Ordem foi dividida em 4 Províncias (Lituânia, Polónia-Zakarpátia), Bielorrússia e Galícia). Com o século XIX, a perseguição continuou e a Ordem sentiu a permanente pressão e veio o seu declínio, para tanto que por volta do ano 1880, a OSBM tendo sido aniquilada nos territórios de dominação russa, a Polónia que dominava a região sofreu divisões entre Rússia, Prússia e Império Austro-Húngaro, com isso a “caçada” russa multiplicou-se e a OSBM corria o risco de se extinguir e sobraram somente 60 membros, a maioria idosos. Então o Papa Leão XIII, pediu aos jesuítas, que já tinham sido readmitidos na região, para que enviassem alguns de seus membros a fim de fazer uma nova reforma na Ordem, o que ocorreu em Dobromyl, Ucrânia, em 1882. Na ocasião, o Papa Leão XIII disse: “quando a Ordem Basiliana era forte, forte também era a Igreja. Devemos considerá-la como uma árvore secular, cuja raiz é sagrada”. Essa reforma deu novo fôlego à Ordem e a partir dela os basilianos desenvolveram uma larga ação missionária, pastoral, gráfica e científica. Um dos basilianos dessa reforma foi o Metropolita de Lviv, Andrey Scheptêtskei, que visitou as nossas comunidades no Brasil em 1922. Dentre outros saídos da reforma estão os primeiros basilianos vindos ao Brasil, como: PP. Silvestre Kizema, Antônio Martinhuk, Marquiano Skirpan e Clemente Bzuchovsky.

Após a Primeira Guerra Mundial, a maioria dos mosteiros basilianos existentes encontravam-se no território da Polónia. Durante o período soviético, os basilianos da Ucrânia Tchecoslováquia, Romênia e Hungria, viviam na clandestinidade, outros foram condenados ao exílio na Sibéria ou outras regiões russas, outros foram presos e mais outros mortos por causa das suas convicções religiosas e fidelidade à Sé de Roma.

Hoje, a OSBM conta com 10 Províncias: Argentina, Brasil, Canadá, Polónia, Romênia, Eslováquia, Estados Unidos, Hungria e duas Províncias na Ucrânia, que estendem o seu trabalho ao dobro de países. Segundo o relatório de 2017, só as duas Províncias da Ucrânia contam com 316 membros e a idade média deles é de 38 anos. A nossa Província São José no Brasil conta com 98 membros, a maioria deles são padres, quase uma dezena são irmãos (frades) consagrados e os demais estudantes seminaristas. Ao todo a OSBM conta com em torno de 550 membros.

A Leitura embriaga a alma e enobrece o espírito, enquanto que a Escrita imortaliza o ser, tornando-o modalizador de homens – Célia Maria

O verdadeiro analfabeto é aquele que sabe ler, mas não lê. – Mario Quintana

Helena Strauski, nascida no ano de 1948 na cidade de Ivaí, Pr., mora atualmente na localidade de São Roque e é um belo exemplo de pessoa humilde que sabe dar valor à leitura e preza muito pelos artigos escritos no jornal ucraniano, que já tem 113 anos de existência. Ela se interessa pelos artigos e reflexões publicados nos periódico ucraniano Prácia.

Aos 17 anos teve uma complicação que a deixou deficiente auditiva. Seus pais Miguel e Maria Strauski, atendendo a uma proposta de um padre que visitava a comunidade, tornaram-se assinantes do jornal Prácia. Desde então Helena não parou de receber e é uma leitora assídua dos periódicos e os lê de início até o fim. Quando recebe visitas, Helena faz questão de lhes contar as histórias, notícias e reflexões que achou interessantes. Fazem exatamente 53 anos que ela recebe Prácia e tem guardadas praticamente todas as edições desde o ano de 1964 quando se tornou assinante e tem um grande carinho pelo periódico, antes publicado só na língua ucraniana e hoje é bilíngue.

**Encerramento do Jubileu dos 400 anos da criação da
Ordem de São Basílio e
120 anos da presença dos basilianos no Brasil**

Durante o ano de 2017, a Ordem de São Basílio Magno de São Josafat, celebrou em todos países onde vivem membros dessa comunidade religiosa, o jubileu dos 400 anos da sua fundação, e também a Província brasileira de São José celebrou os 120 anos da sua presença no Brasil.

No Brasil, a Província basiliiana, junto com o povo, participou das solenidades jubilares nas paróquias administradas por membros da Ordem: em Ivai – dia 25 de junho, festa do Sagrado Coração de Jesus ao qual é dedicada a paróquia; em Ponta Grossa, dia 13 de agosto, onde, nessa ocasião, foi inaugurado e abençoado o iconóstasis da igreja de Bom Jesus; em Iracema, SC. - dia 6 de agosto, onde aconteceu a instalação e bênção da moldura e ícone da Sagrada Família atrás do altar e fixação de um grande cruzeiro de madeira no lugar onde a cruz antiga foi consumida pelo fogo junto com a igreja e mosteiro dos padres basilianos em 1955. Em Curitiba, o jubileu foi celebrado no dia 17 de setembro. Dia 12 de novembro - em Prudentópolis - conclusão solene dos festejos. Em todas as paróquias basilianas houve preparações do povo e dos festejos antes do evento e no dia dos festejos - celebração da liturgia de Ação de Graças e apresentação do histórico da paróquia e de suas capelas.

O encerramento dos jubileus aconteceu em Prudentópolis, na paróquia de São Josafat no dia da festa do martírio de São Josafat 12 de novembro. Antecederam o evento nove dias de preparação espiritual, de 03 até o dia 11.

A programação das novenas consistiu de Missa às 19:30 horas (Sábado e domingo às 19:00 horas), Moleben a São Josafat e palestras-reflexões de padres basilianos de Prudentópolis e Curitiba. As celebrações do Moleben e as palestras foram transmitidas pela Radio FM Copas Verdes.

Dia 03 de Novembro – celebrante Pe. Basílio Koubetch, OSBM, chanceler do Metropolita Dom Volodemer em Curitiba. Responsáveis pela celebração: Apostolado da Oração. Tema da palestra - São Basílio Magno e a vida consagrada. O Padre Basílio apresentou dados históricos sobre a vida de São Basílio e o seu grande mérito de ser o iniciador da vida monástica em comunidade. Exigiu dos monges principalmente a vida em comunidade e a prática de caridade para com todos, à exemplo dos primeiros cristãos, onde os fiéis viviam unidos, permaneciam em oração, fração de pão e tudo era comum (Cfr. At 2,42-47)). S. Basílio é considerado fundador da vida consagrada em comunidades. A partir de São Basílio e da sua regra, começaram a surgir na Igreja diversas ordens e congregações religiosas de vida comum, cada uma com seu carisma.

Dia 04 – Tema: – 400 anos da Ordem de São Basílio. Celebrante Rev. Pe. Dionísio Horbus, OSBM – Pároco. Responsáveis pela celebração: Catequese dos Bairros e da Paróquia da Imaculada Conceição. O palestrante fez um apanhado histórico sobre o nascimento da Ordem de São Basílio, a qual, seguindo a regra de S. Basílio, foi fundada em 1617, por duas grandes e sacrificadas personalidades: São Josafat e Metropolita Veniamyn Rutskyj, tendo como carisma a vida contemplativa, prática da caridade e dedicação ao trabalho pastoral.

Dia 05 – Tema: Presença dos padres da Ordem de São Basílio no Brasil; Celebrante: Pe. Antônio Zubek, OSBM, superior do mosteiro de Prudentópolis. Responsáveis: Equipe litúrgica de sábado à noite. O padre apresentou um breve resumo histórico da presença dos padres basilianos no Brasil, começando com a vinda da Ucrânia do primeiro missionário Silvestre Kizema, depois de outros sacerdotes ucranianos e mais tarde, a missão continuou e continua até hoje por sacerdotes já formados no Brasil.

Dia 06 – Tema: Metropolita Velyamyn Rustskyj. Responsáveis - Pastoral dos Ícones e MEJ. Elebrante Pe. Paulo Serbay, OSBM, chanceler da Eparquia da Imaculada Conceição. O celebrante apresentou o histórico de um dos fundadores da Ordem, Veniamyn Rustskyj que junto com S. Josafat realizam a reforma da vida religiosa na Ucrânia, e fundaram a Ordem de São Basílio, dando assim um novo impulso à vida consagrada da época na Ucrânia.

Dia 07 – Tema: Padres Basilianos no Brasil. Celebrante P. Elias Marenhiuk, OSBM, vice-provincial da Província de São José no Brasil. Responsáveis: Pastoral Familiar, Marianos e Grupo dos Kozacos. O celebrante destacou os principais trabalhos pastorais dos basilianos no Brasil que com seu trabalho organizaram a Igreja Oriental Ucraniana no Brasil, lideraram e contribuíram com seu trabalho pastoral e cultural para o seu crescimento em número de fiéis, vocações, conservação do rito e costumes culturais nas comunidades de descendentes de ucranianos.

Dia 08 – Tema: Os basilianos e o martírio. Celebrante: Pe. Teodoro Hanysh, OSBM, diretor da Faculdade de Sao Basílio Magno (FASBAM), em Curitiba. Responsáveis: Catequistas do Sagrado Coração de Jesus, Escolinha e Grupo folclórico Vesselka. O Pe. pregador falou do martírio de sangue do qual foram vítimas muitos sacerdotes

basilianos quando a Ucrânia encontrava-se sob o poder do governo ateu russo que proibia terminantemente a fé católica, e o martírio branco, isto é, torturas por causa da fé, encarceramentos, exílios e diversas formas de perseguição da fé praticada pelo governo russo ateu. Vítimas do martírio de sangue e do martírio branco foram muitos cristãos, religiosos e religiosos, principalmente basilianos, que por causa da fidelidade à fé católica, foram submetidos a cruéis torturas, muitos dos quais desapareceram sem sinal, outros após torturas e cárceres foram física e mentalmente aruinados.

Dia 09 – Tema: Basilianos e o trabalho pastoral. Cebrante Dom Meron Mazur, OSBM – Eparca da Imaculada Conceição em Prudentópolis. Responsáveis: Coral da paróquia de São Josafat. O bispo falou do grande trabalho pastoral que os sacerdotes realizaram durante toda a história em diversos países e principalmente aqui no Brasil, durante os 120 anos da sua missão neste país, onde se esforçaram em manter fé e o rito e deram grande contribuição na área cultural dos descendentes ucranianos.

Dia 10 – Tema: Os basilianos e a imprensa. Celebrante Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM, redator dos periódicos Missionar e Prácia. Responsáveis: Paróquia da Catedral da Imaculada Conceição. Padre Tarcísio destacou que no trabalho pastoral e missionário, os basilianos sempre serviram-se e continuam a se servir da imprensa para o anúncio do Evangelho e para a formação cultural do povo. Destacou também a importância da leitura de bons livros e revistas para se opor à imprensa laica que hoje em muitos casos vem abalando a fé e destruindo a moral do povo.

Dia 11 – Tema: São Josafat. Celebante - Pe. Antônio Royk, Provincial da Província de São José. Responsáveis: Irmãs Servas da Imaculada Virgem Maria. O Padre Antônio apresentou uma breve biografia de São Josafat, sublinhando principalmente a sua nobre opção pela vida consagrada, o seu trabalho de renovador da vida religiosa na Ucrânia, orações, penitência, bondade no contato com as pessoas no esforço de conseguir com a graça de Deus a unidade da Igreja de Cristo e o seu martírio.

Durante os dias de preparação, a Prefeitura Municipal ofereceu, no dia 7 de novembro, uma moção de reconhecimento aos padres basilianos, durante a reunião dos vereadores o Pe. Elias Marenhiuk apresentou diante da Câmara Municipal e dos presentes uma extensa história da ordem Basiliiana no Brasil. Também, no dia 11, na presença de toda comunidade do mosteiro, o prefeito Adelmo Klosowski acompanhado de autoridades municipais, entregou ao Superior Provincial Antônio Royk uma placa de homenagem e reconhecimento aos basilianos. A placa foi fixada na entrada da secretaria da paróquia.

Festejos do dia 12

Dia 12 – Martírio de S. Josafat. As celebrações começaram às 9:00 h., na praça da rodoviária, diante do cruzeiro – memorial da primeira capela construída pelos imigrantes ucranianos no Brasil, com início (uma parte) do Moleben de Ação de Graças, presidido pelo Metropolita Dom Volodemer Koubetch, OSBM e Eparca Dom Meron Mazur, OSBM, concelebração de 58 sacerdotes basilianos e o pároco da paróquia do rito latino São João Batista em Prudentópolis, estando presentes também o Embaixador da Ucrânia no Brasil, Sr. Rostyslav Tronenko, o prefeito do município Sr. Adelmo Klosowski, prefeito de Ivai Sr. Idir Treviso e várias autoridades. A partir do cruzeiro-memorial começou a procissão até a paróquia São Josafat, conduzida por um grande número do Kossacos da paróquia S. Josafat, da catedral Imaculada, da comunidade de Ponte Nova e da cidade de Guarapuava, estandartes, bandeiras das associações religiosas da paróquia, seguida pelos sacerdotes, irmãs das quatro congregações que trabalham no Brasil e os dois bispos. Diante da igreja, terminado o Moleben de Ação de Graças, ouviu-se, pela voz do radialista Sr. Silvano Pastuch e da Ir. Celina Sloboda, SMI, um emocionante pronunciamento exaltando a grandeza da data, seguiram palavras do presidente da comissão da paróquia o vereador Sr. Anderson Lemos, do padre Dionísio Horbus, um belo canto de saudação e agradecimento aos jubilandos, dirigido por Ir. Jonas Chupel, OSBM, executado pelas crianças, coreografia do grupo Vesselka. Em seguida, o momento talvez mais emocionante das cerimônias – representação da chegada a cavalo, do primeiro missionário ao Brasil, o padre Silvestre Kyzema, OSBM. Seguiu a bênção do memorial do jubileu, no pátio da igreja, e de um belíssimo ícone de pérolas de Nossa Senhora, palavras de agradecimento do padre Provincial Antônio Royk e entrada solene na igreja e Divina Liturgia Pontifical, celebrada pelos dois bispos e concelebrada pelos sacerdotes basilianos.

Após o almoço, no centro paroquial e nas suas dependências o povo participou da festa popular e no Clube XII de Novembro, durante o almoço, o padre secretário da província Elias Marenhiuk, leu a saudação do superior Geral Revmo. Pe. Genésio Viomar, OSBM. Seguiu o lançamento do selo do Jubileu OSBM e apresentação do vídeo da história da ordem e da presença dos basilianos no Brasil, preparado por Ir. Jonas Chupel.

No final, apresentaram-se as crianças da paróquia e o coral de São Josafat concluiu o almoço festivo com uma alegre canção.

Merecem grande reconhecimento e agradecimento os organizadores do evento, o pároco Dionísio Horbus, o presidente da comissão Sr. Anderson Lemos, o Ir. Jonas Chupel, Irmã Celina Sloboda, o coral, as crianças, Kossacos, Vesselka, Instituto das catequistas, colégio das irmãs servas e tantas outras pessoas leigas e consagradas que se engajaram na preparação e na realização do evento.

Deus quer que da nossa parte haja vontade e disposição que esse jubileu não consista apenas em comemorações mas que seja um momento de reflexão e de renovação da vida consagrada na Ordem de São Basílio, no seu trabalho pastoral de evangelização e na sua contribuição na vida cultural entre os fiéis do rito Ucraniano no Brasil.

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ ТРИ МІХИ ХИТРОЦІВ

Було це в осени. Біжить Лисичка польовою дорогою та й зустріча їжача.

— Добрий день, їжаче-небораче! — крикнула Лисичка.

— Здорова була, Лисичко-сестричко! — відповів їжак.

— Знаєш що, їжаче, ходім зі мною!

— Куди ж ти зібралася?

— Та йду отуди до саду поїсти винограду.

— А не кислий він, Лисичко?

Та де там кислий! Розповідала Сорока-білобока, що чула від Куниці, молодій дівчиці, що та бачила, як господар купував і хвалив, що солодкий, пора збирати. Ходімо наїмося ще й дітям по грону принесемо.

— Лисичко, — каже їжак, — не піду з тобою, боюся. Той господар хитрий, сильць понаставляв, ще зловлюся.

— Не бійся, їжаче-небораче! — сміючись каже Лисичка. — У мене є три міхи хитроців, то вже я не я буду коли тебе з сильця не визволю.

— Ну, коли так, то нехай буде й так! Пішли удвох, влізли до саду, наїлися винограду і вже хотіли назад вертати, аж тут смик! Лисичка ступила необережно та й зловилася в сильце. Смикнула раз, смикнула другий раз — куди тобі! Не пускає сильце, держить за ногу.

— Ой їжаку-братику, — кричить Лисичка, — рятуй!

— Як же я тебе, Лисичко, порятую? — мовив їжак. — Добувай свої три міхи хитроців і рятуй себе сама.

— Та де там мої міхи? — лементує Лисичка, а сама аж тремтить зі страху. — Бачиш, скакала через річку, і всі три міхи урвалися і впали у воду, їжаку-братику, подумай ти, може, у тебе якась хитрість знайдеться?

— У мене є одна, — відповів їжак, — та не знаю, чи буде тобі до смаку. Лягай на тім місці, де зловилася, і лежи, лапки від себе відкидай і попускаяй духу, що можеш. Господар побачить тебе і подумає, що ти вже гниєш, та й викине за пліт.

Послухала Лисиця їжакової ради, притаїлася, лежить, немов давно загинула. Прийшов господар, побачив її та аж носа затулив.

— От шкода! — промовив він. — Не був кілька день коло сильця, а тут, бач, яка гарна Лисиця зловилася та вже й гнити почала. Що тепер з неї за пожиток? Викинути за пліт та й кінець.

І він відчепив Лисицю з сильця, взяв обережно за хвіст та й шпурнув за пліт у кропиву. А Лисиці тільки того й треба було. Як дасть ногам ходу, як чкурне, лиш у бур'явах запелестіло.

Минуло два дні, чотири дні, біжить знов Лисичка польовою дорогою і зустрічає їжача.

— Добрий день, їжаче-небораче!

— Здорова була, Лисичко-сестричко, — відповідає їжак.

— Ходім зі мною до саду їсти винограду.

А не страшно, Лисичко, після позавчорашнього?

— Е, що там! У мене є три міхи хитроців, яюсь виплутаюся. — Пішли удвох, влізли до саду, наїлися винограду і вже хотіли назад вертати, аж тут смик! Їжак-неборак яюсь не додивився та й спіймався в сильце.

— О Лисичко-сестричко! — закричав бідолаха. — Спіймало мене сильце і не пускає. Ану добувай свої три міхи хитроців і визволяй мене із зашморгу.

— Ой небоже, — мовила Лисичка, — пропали мої хитроці всі до одної! Скакала через річку, і всі три міхи вирвалися і булькнули у воду.

— Га, то вже, видно, така моя доля, що тут мені вмирати. Прощавай, Лисичко-сестричко! Пробач мені за все, чим я тебе обидив та образив!

— Прощаю тобі, їжаче, — мовила Лисичка, витираючи сльози з очей, — прощаю тобі од всього серця.

— А йди, Лисичко-сестричко, обіймемося ще раз на прощання!

Лисиця обняла їжача, хоч і як їй було не до смаку. Та що, неборак на смерть лагодиться, та як же йому не вволити останню волю?

— Поцілуй мене, Лисичко-сестричко, — просив їжак. — Адже ми вік звікували, як брат з сестрою.

Нахилилася Лисичка до їжача, щоб його поцілувати, та ледве торкнулася своїм язиком до його зубів, а їжак тільки клац! Ухопив її зубами за язик та й держить. Що вже Лисиця не крутилася, вертілася, що вже скавучала й плакала, їжак держав за язик, поки не прийшов господар. Побачивши, що їжак спіймався в сильце і держить Лисицю за язик, він розсміявся, впіймав Лисицю, а їжача відпустив на волю.

Наука: Кажеться, що котюзі по заслугі. Коли ти отримав яєсь добро від когось старайся відплатитися а не собі а нього кпити, вимсвати й залишати нещасного в біді.

Засмійся

Батько: - Слухай сину, коли я був як ти малий, я завжди мав в кишені гроші й не робив довгів як ти!

Синок: А то ви мали дуже доброго тата!

Втікаймо!

За батьком і сином жине якийсь чоловік і кричить, щоб затрималися.

Батько: - Сину, втікаймо скоро, оце якийсь варіят женеться за нами.

Син: - Який там варіят, це той який яєсьточка мені позичив сто реалів!

Скупар і грабіжник

Грабіжник переловив скупого чоловіка на дорозі і кричить:

- Давай гроші, або відберу тобі життя!

Скупар:

- Та вже бери собі мое життя, бо гроші мені будуть потрібні на старість.

У в'язниці

- Чому тебе засудили до в'язниці?

- Через мого батька!

- А то як? чому через батька?

- Батько завсіди казав мені одружитися з мудрою дівчиною.

- Ну і що, як то воно?

- Та взявим мудру і вона більше мудра як

я, така мудра, що її годі було обдурити.

Пише Юзьо Шило

Вітаємо вас, дорогі читачі!

Нині собре ум асунто, жи мене цікавит і може інтересувати читачів. Про те, жи людиа така захланна на життя, а прінсіпалминти на подир, ауторідаде жи хоче жити о кванто майс, навіть коли вже видит ки ном преста пра нада і заледво сіволочит на землі, але жити хоче й хоче. І то не соминти жити, але хоче мандувати. Коли сідестане на якийсь карго, то сітримає його як п'яний плота, видит жи вже ном преста пра нада, видит жи його вже не хочут видіти но говирно, видит жи задаледо сіволочит по землі, але кер мандар, бо каже жи йому сіналежить мандувати. Воно аконтеси бинь діферинти з нерозумними кріатурами. Наприклад, бджола, вона коли видит жи вже стара й не може працювати, сай пра фора вулика й вай морир фора да кайся пра ном стровар прос оутрос жи ще працюють. Або є анімаїйс, пор езимпшо елефанте. Коли він відчуває жи вже ном тинь форса акомпанювати тропу, відходить про ладо й там чекає свого кінця. Таких звірів є багато і не рекламуют жи старі і жи треба сізаберати від своїх. Але з людьми то йнакше. Людина зі всіх земських кріатурів найрозумніша, але ао мизмо тимпо може й найдурніша, прінсіпалминти та жи сівідрапала на якийсь уряд, бо бідні й уміддес не такі, вони не є аж такі гулосос пра вівир. Але хто має подир, де жийто неньум кер асийтар а реалідаде. Старому панові коли хтось скаже “ти старий” він фіка брабо, не хоче бути тим чим вже є і не хоче, щоб його називали старим. Уже заледво шкандибас по землі, але хоче ще бути жовень. Так само багато тих дітадорес, шефес віталісіос до естадо і діверсос оутрос, вони як раз вийдут но трону, то не хочут сходити з того трону. Або будьмо реалістас, багато і то дуже багато всяких ауторідадес, же ніяк не хотіли би залишати свій карго і коли тільки можут, сідрут догори і тримаються того уряду гобом руками й ногами. Собре іссо є таке вогорення: коли замаркують або виберут когось пра алгум карго, то він каже жи як то файно і мило як його розпинають, але комо є долорідо, як то воно болит коли скидають з того хреста...

Десь чувим на телевізом жи там нум паїз в Арабії є один шефе жи вже має новинта анос і ніяк не хоче злізти з того трону. Люди вже не хочут сго, протестують, хочут пра или ренунсіяр, але він не хоче злізти з того хреста.... Бинь, так воно сідіє у світі. Всякі авторідадес мусять бути, але коли вони вже непотрібні, ном тинь майс форса пра говернар, не мусять бути. Кожний розумний хлоп квандо ви ки ном тинь найс нинь форса нинь капасідаде пра говернар, він деве ренунсіяр. І то не соминти ті жи мают новинта анос, але може й такі жи мают менос анос, вони повинні пам'ятати жи їх висадили на уряд пра говернар, а не пра стровар о прогрессо до паїс. Але тикже треба сказати жи є багато мандатаріос жи самі би хтіли злізти з того трону але їм не дозволяють. То сінал жи вони добре говернуют. Було би добре о сегінте: коли о пово когось хоче но говирно, диськи він там мандує, а коли ном кер майс, а вони самі хочут, то нехай злазит з того хреста й іде на спочинок. Але є пово і є пово. Не вогоримо про той пово жи сам корупто і хоче жиби ними мандував корупто, а як ті бідаки лулісти, видят скільки хлоп накрав, але таки його апоюють. Проки? Або ті отаріос жи ганярам сінквинта реайс до кандідато й на него вотують, хоч знають жи він злодій і корупто. Тут нема що казати, хіба спустити руки й сідивувати ки тинь танта жинти койтада...

Бинь, писавим так пор румо, но ескуро, коли декому сінеподобас, дискулпе. Але думавим і думавим що би то написати й нада ентрава на кабиса, аж дерепинти прийшла та думка про старих і про мандатаріос і сівзевим писати й написавим.... З того всього можна апровийтувати о сегінте: можеш тегни.. не можеш злази! І не треба сівстидати жи старіємося і вже ном престамо пра муйтас койзас. Тоді треба асийтар і сінезлостити коли нас назвут вельос...

На здоровле всем вам,

Ваш Юзьо Шило

ЖИТТЯ НАВЧАЄ

Звичайно часто згадуємо про негативні й болючі

справи в нашому минулому. Коли ж звертаєшся до

Бога, старайся пригадувати гарні хвилини твого

життя і добрі сторони твого минулого.

